పోచుకోలు రాయుడు

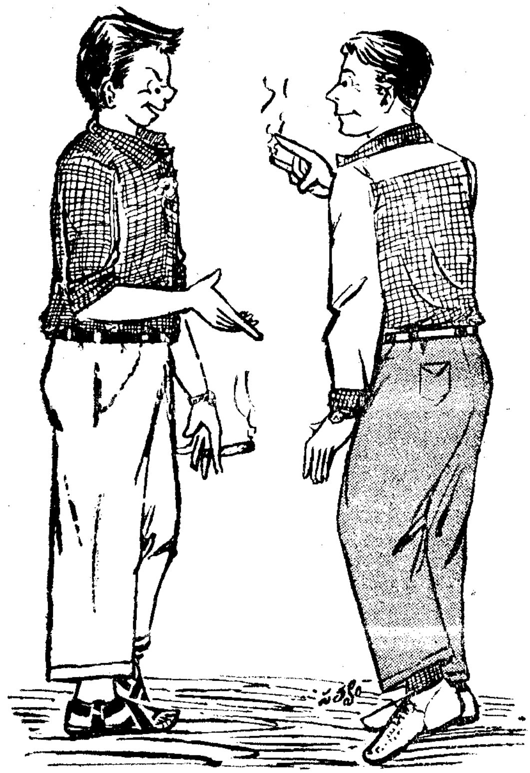

"నీవు రంగారావుతో విమానం నడపగలుగుతానని చెప్పావుట."

"[illegible]"

"నీవు పైలట్‌వా?"

"కాదు."

"ట్రెయిన్ అవుతున్నావా?"

"లేదు. ట్రెయిన్ కావాలి."

"సెలక్టు అయ్యావా?"

"లేదు. అప్లై చెయ్యాలి."

టి. రఘురామారావు.

ఈ శీర్షిక క్రింద పాఠకులు జోక్సు పంపితే వేస్తాము.

ఇంటర్‌వ్యూ

ఏది షర్టులు ఉన్నవాణ్ణి నాలుగు మంచివి ఏరి తీసుకురాకూడదూ? మోత దండగ ఎందుకని అనుకున్నానే గాని ఇలాంటి చిక్కు వస్తుందని అనుకోలేదు. సరిగ్గా రెండే రెండు తెచ్చినందుకు శాస్తి బాగా అయింది. నాకు తోచలేదు పోనీ, ఎన్నో లెక్కలు కడుతుందీ, ఎన్నో ఆరాలు తీస్తుందీ. అన్నీ తెలిసి ఉన్నట్టు మాట్లాడే మా ఆవిడైనా చెప్పకూడదూ? అవసరమైన సలహాలు ఎందుకిస్తుంది? పెంకి కబుర్లు చెప్పమంటే అడ్డూ అపూ లేకుండా మాట్లాడు ఉంది గాని! ఇంతకీ ఆ షర్టుమీద మరక ఎలా వచ్చిందీ అని. వచ్చిందయ్యా అది ఎవరు కనిపెట్టి ఏడిచారని కిమ్మనకుండా తొడుగుకోకూడదూ ఏ పైకిందకో ఆ మరకని తోసేసి! ఉహూ. [illegible] పుడుతుంది! మరక తీసెయ్యాలని తడిపి సబ్బుతో రుద్దాను. ఒక బొట్టంత మేర ఉన్న మరక తడపడంతోనే చొక్కా అంతా పాకిపోయింది. పోనీ ఆ మరక బాపతు మట్టి ఒకటే అలా అయితే పరవాలేదు. ఏదో ఏడ్చి ఉందును. అంతకు ముందే ఫౌన్‌టెన్ పెన్ క్లీను చేస్తున్నప్పుడు సబ్బుబిళ్లకు అంటుకున్న సిరాకూడా దీనికే జతపడాలా? సరే ఎప్పటికి ఆరేను? ఈ లోగా ఏం ప్రమాదం వస్తుందో! ఆరిందయ్యా! షర్టు వేసుకున్నాను. ముడత ముడతలూ, నుగ్గు నుగ్గులూను. షర్టు ఎదటి భాగం అంతా పాకిపోయిన సిరా, మట్టి మిలాఖత్ అయిన పెద్ద మరకా - పోనీ ఆ షర్టు రంగే అంత అని అనుకుందామా అంటే పక్కనుంచి అసలు రంగు తొంగి చూస్తోందిగా. పోనీ రెండో షర్టు తీసి వేసుకుందామా అంటే అది సూటు రంగుకి సూటుకాదే. మేచ్ కాని రంగు చొక్కా తొడుక్కుంటే పల్లెటూరి బైతనుకుంటారేమో! ఇంతకీ ప్రారబ్ధం. మనం ఏం చెయ్యగలం? రాక రాక ఇంటర్‌వ్యూకి కార్డు రావడమేమిటి? [illegible] ముందుగానే ఏడవకూడదూ? ఇంటర్‌వ్యూలకి తేదీలు నిర్ణయించేవాళ్లు మన సాధక బాధకాలు చూస్తారా? వాళ్లకేం కావాలి? మనం సరిగ్గా మంచిరోజున బయలుదేరేటట్టు వాళ్లు గుణించుకుని తిథి వార తారాబలాలు చూస్తారా? పోనీ ఇంట్లోవాళ్లకి అసలే బుద్ధి ఉండదు.

కురుమెళ్ల వేంకటరావు

నన్ను ఒకరోజు ముందుగా బయలు
దేరనిస్తే ఏం కొంప మునిగింది? మం
చిది కాదట! మంచిరోజునే బయలు
దేరానుకదా, ఈ చిక్కులెందుకు మరీ!
చాకలికో లాండ్రీకో ఇచ్చుకుని బాగు
చేయించుకుని ఉందునుకదా ఒకరోజు
ముందుగానే వస్తే. ప్రారబ్ధం అని
చెప్పానుకదూ. అయితే ఒక సుగుణం
మాత్రం ఉంది. రోజులన్నీ ఒకేతీరుగా
నడుస్తున్నాయి.

ప్రొద్దున్నే రైలు దిగినవానికి ఈ
మహా పట్నంలో ఆ ఆఫీసు ఎక్క
డుందో దానికి దారి ఎలాగో, ఎలాగు
వెళ్లాలో ముందు ఒక లొకేషన్ ట్రిప్
వేసి ఒక రిహార్సలు వేదాం అన్నా
టైమేదీ! ఉన్నటైమంతా షర్టు మింగే
సింది. ఈ షర్టుకోసం, ఈ బట్టలకోసం
ఎందుకింత బాధపడడం అంటే బట్టలే
సరిగా వేసుకోలేనివాడు ఉద్యోగం ఏం
చేస్తాడు అంటారట కదూ? వాళ్లకి బట్టల
[illegible]
తేట లున్నాయా లేదా; ఈ పని చెయ్య
డానికి సమర్థుడా కాడా; గొడ్డులాగ
చాకిరీ చెయ్యడానికి తగిన బలం ఆరో
గ్యం ఉందా లేదా అని చూడరు కాబోలు.
టై ముడి సరిగ్గా వేసుకున్నాడో లేదో,
జోడుకి పాలిష్ హమేషాగా వేస్తున్నాడో
లేదో, ఇవా చూచేది? మన షర్టు ఇలా
అయాక గుండె బెదురుగానే ఉందినాకు.
అది ఎక్కడ గమనిస్తారో ఆఆఫీసర్లనే
బెంగ. ఎంత బెంగో మీకేం తెలుసు?
మంచం పట్టవలసినంత బెంగ. కానీ
ఏదీ టైము లేదే! వెంటనే వెళ్లాలి.
జోడు పాలిష్ చేసుకోడానికీ టైము
లేదు. పోనీలే. దేని కని చావడం?

పెందరాళె నే బయలుదేరా. కాని
ఒక్కరోడ్డుకి సరియైన పేరు లేదుగదా!
ఒక్క నంబరుకూడా సరసగా ఉండదు
కదా ఏ యింటికీ! ఎందుకుంటాయి
మన జాతకం అలాంటిది! ఒగుర్చు
కుంటూ ఆఫీసు చేరుకున్నా. ఆవరణలో
చెట్లకింద. వరండాలమీదా ఫుల్ సూట్ల
వాళ్లు, బుష్‌కోట్ల వాళ్లు గుంపులు గుంపు
లుగా హడావుడిగా ఉన్నారు. ఎవరైనా
ఇంటర్‌వ్యూ అయినవాణ్ణి, ఏం జరి
గిందో, ఎలాంటి ప్రశ్నలు వేశారో
ముందుగా తెలుసుకుందామంటే ఆ గుం
పులో నా మాట వినే దెవరు? ఆ వచ్చిన
వాడైనా సరిగ్గా చెపితేనా? వాళ్లేం అడి
గేరో వాడికి మాత్రం జ్ఞాపకం ఉంటేనా?
[illegible]
వాళ్లకెందుకు జ్ఞాపకం ఉంటుంది? ఒక
వేళ ఉందయ్యా వాడు చెప్పింది నిజమే
నని అనుకోవడం ఎలా? పోనీ అధమం
వాళ్లు ఎలాంటి బట్టలు వేసుకున్నారో,
తల ఎలాగ దువ్వుకున్నారో కనిపెడ
దాం అనుకుంటే నా చిక్కులతో చెదిరి
పోయిన మనస్సు వాటి విలువలు సరిగ్గా
గ్రహించే స్థితిలో లేదే! ఇంక ఎక్కడ
లేని ఆతురతా, మళ్లీ సంకోచమున్నూ;

అపశకునం మనస్సును వేధిస్తూనేఉంది.
ఇంటికి తిరిగి పోదాం అనుకున్నా. జాత
కం! పోనిస్తేగా?

ఒకటి మాత్రం మంచిదైంది. అభ్య
ర్థుల్ని అకారాదిగా పిలవడం. అమ్మయ్య
మన పేరు వచ్చేసరికి చాలా టైముం
టుంది. నేను పుట్టాక మన జాతకంలో
ఇదొక్కటే మంచి కనపడ్డది. వెంకయ్య
అనే పేరు పెట్టడంలో మా పెద్దలు
చాలా దూరదృష్టి గలవారై ఉండాలి.
అయితే దీనివల్ల ఇంకొక బాధ-ఈ
కాచుక్కూచోవడం. ఇటో అటో తేలి
పోవాలి కాని ఊరికే అలా సస్పెన్సులో
పడి ఎంతసేపూ? దిక్కుమాలినముండా
షర్టు మూలాని తిండి లేదుకదా, ఆఖరికి
[illegible]
పోతుందో అనే ఆదుర్దా కదా. పైగా
రిక్షావాడు నన్ను తిప్పిన తిప్పడం ఏ
మని చెప్పను; మీకూ, నాకే తెలియదు
కదా! గొంతుక ఎండి పోయింది.
[illegible]
శక్తి క్షీణించింది. పోనీ ఏ మూలైనా
కూర్చుందామా అంటే దానికి చాలా
చిక్కులున్నాయి. అసలే డాగులతో ఉన్న
చొక్కా. ఇంక పంట్లాంకి కూడా
ఎక్కడ చెయ్యను మట్టి! నలిగిన మడతలు
పోయి ముడతలు వస్తాయేమో! మోకాళ్ల
దగ్గర కుడుము లేర్పడితే?

ఇంక నా సబ్జెక్టూ దాని విశేషాంశా
లున్నూ ఇంటర్‌వ్యూలో ఎలాంటి చిక్కు
ప్రశ్నలు వేసి నన్ను తేలిగ్గా బోల్తాకొట్టి
స్తారో అని ఈ నాలుగు రోజులూ మళ్లీ
సబ్జెక్టంతా ఆమూలాగ్రం రుబ్బేశాను.
ఒక్క విషయం జ్ఞాపకం ఉంటే ఒట్టు.
ఇప్పుడు మన దృష్టి ఎంతసేపూ షర్టు
మీదే. నాలోపం లేకుండా జేబురుమాలు
తీసి చెప్పులు పాలిష్ చేశా.

నా పేరు రావడానికి దగ్గిర పడు
తూంది. నాకు నీరసం హెచ్చవుతూ
ఉంది. వేడిచేసి కళ్లెఱ్ఱబడ్డాయి. నీరసం
చేత కాళ్లు నిలబడడం లేదు. ఏమైనా
సరే! షర్టు ఇలాగ ఉండగా లేంది
ఇంక వెధవ పంట్లానికేనా షోకంతా అని
గోడకు చేరబడి మఠం వేసుకుని వరం
డాలో కూలబడ్డా; ఇంకా ఎప్పుడు
ఎప్పుడా అని. ఇంక ఏమాత్రం [illegible]
సహించ లేను. వెధవ పేరు! అంకయ్య
అనో అబద్ధయ్య అనో పెట్టలేక
పోయారు! ఇంతకీ మన యోగం ఇలా
ఉండగా అలా ఎందుకు పెడతారు?
[illegible]
న్నాను. షర్టు ఒక సారి చూచుకున్నాను.
సస్పెన్సుకి ముచ్చారుచెమట్లూపోశాయి.
మొహం తుడుచుకుందామంటే
చెప్పులు తుడిచిన రుమాలుతో మొహం
తుడుచుకోవడం ఎలాగ? దాని ఖర్మానికి
దాన్ని విడిచి పెట్టేశా.

పిలిచారు. నా పేరే! హఠాత్తుగా
లేవడంలో పంట్లాం వెనకభాగం కొం
చం పెట్లింది. వెనక ఎవరు చూస్తారు?

వరే మెట్లెక్కాను చొక్కా సర్దుకున్నాను. గుమ్మం ముందు నిలబడి వెనక్కి చూచుకున్నా చిరుగు కనపడుతుందేమో నని. కనపడలేదు. కాని ఇంతసేపూ గోడకి చేరబడి కూర్చున్నా నేమో! గోడకు కొత్తగావేసిన గోపీ చంద నాన్ని మాత్రం చెమట చొక్కా చక్కగా పీల్చింది. నగం అయిపోయాను. గొంతు ఆర్చుకు పోయింది. కళ్లు చీకట్లు కమ్మాయి. గుమ్మం కాలికి తగిలి గదిలో బోర్లా పడబోయాను. కాని చిన్నప్పుడు చేసిన కసరత్తు ఊరికే పోతుందా? బేలన్సుచేసి నిలబడ్డా. ధైర్యం తెచ్చు కుని సరాసరి టేబిల్ దగ్గరగా వెళ్లి నిల బడ్డా. ఇంతవరకూ మన అదృష్టం బాగానే ఉంది. పరీక్షకులు ముగ్గురూ నన్ను ఎగాదిగా చూడడం మొదలు పెట్టారు. నాకు సిగ్గేసింది. ముఖం ఎలా పెట్టాలో, చేతులు ఎక్కడ పెట్టుకో వాలో తెలియక తికమక పడ్డా. చేతులు కట్టుకుని నిలబడదాం అని చేతులాపైకి ఎత్తుతున్నాను. అందులో ఒకఆయన అన్నాడు 'అబ్బాయి టేబిలుమీద గ్లాసులు పడగొడతావు చూసుకో జాగ్రత్త' అని. రెండో ఆయన నీ పేరేమిటి అని ప్రశ్నిం చాడు. నాకు నోట్లోంచి మాట పెగిలి తేనా? గొంతు తడి ఆర్చుకుపోతేనే. ఒక గుటక వేశాను. ప్రయత్నం మీద పేరు చెప్పా.

"థేంక్యూ! భేష్. బాగా ఉంది" అంటూ మధ్య కుర్చీలో కూర్చున్న చెయిర్‌మన్ కాగితాలన్నీ ఫైలులో పెట్టి తాడు ముడేస్తూ "చాలా టైమైపోయింది. ఇంక చాలిద్దాం" అని లేచాడు. అంతే. ఇంక తిరిగి వచ్చేసేదామని వెనక్కి తిరగబోయాను. సంట్లాం మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. దేవుడి దర్శనం చేసి గర్భగుడిలోంచి ఇవతలికి వచ్చినట్లు వీపు తిప్పకుండా వెనక్కి అడుగు వేసుకుంటూ బ్రతుకు జీవుడా అని గుమ్మం ఇవతల పడ్డా.

ఇంతకీ మన జాతకం ఇలా ఉంటే ఎవర్నయినా అనవలసిన పనేముంది? నన్ను నేను నిందించుకుంటే మాత్రం ఏం ప్రయోజనం ఉంది? అయినా ఉండ బట్టలేక ప్రయాణానికి ముహూర్తం పెట్టినవాళ్లకి రెండు శాపనార్థాలు తగిలించా.

చిత్రం ఏమిటంటే వారం రోజుల్లో వచ్చింది ఆర్డరు మువ్వలు కట్టుకుని. జాతకానిక్కూడా రోజులు మారాయి. ఉద్యోగాలకి సెలక్టు అయినవాళ్ల లిస్టులో మన పేరే ముందు ఉంది.